

V spolupráci s redakciou časopisu Hlasy z domova a misii vám prinášame list z augustového čísla od misionára na Kube, pátra Lukáša Mizeráka, SVD.

Drahí priatelia a misijní dobrodinci. Aspoň zopár riadkami vás chcem pozdraviť a poďakovať za vaše modlitby a všetku podporu. Verím, že sa už situácia po koronavíruse upokojuje a pomaličky vracia do normálu, aj keď určite si to vyžaduje veľa zmien a nemálo zriekania sa, ale s Božou pomocou verím, že nakoniec to všetko nám pomohlo vážiť si mnoho vecí a osôb blízkych a možno aj vzdialených nášmu srdcu.

Tu na Kube ešte stále pokračujeme v boji s koronavírusom a aj vďaka tomu, že Kuba je ostrov a bolo ho ľahšie uzatvoriť do karantény, no aj napriek tomu ešte každý deň pribúdajú nové prípady ochorenia, aj keď teraz je to už len v hlavnom meste Havana. Ale tým, že karenténa sa neruší u nás na východe, tak ešte stále to v mnohom ovplyvňuje život ľudí a naďalej komplikuje životné podmienky. Vďaka Bohu v našej farnosti sa nikto nenakazil, aj keď zopár rodín muselo ísť do miestnych karentén.

Koronavírus napriek tomu, že na Kubu dorazil v tej „najsľabšej verzii“, veľmi prehľbil krízu, ktorá tu už pretrváva zopár rokov. Keď to všetko v marci začínalo, mali sme tu všetci veľa problémov zohnať benzín a naftu. Po vypuknutí choroby a zavretí hraníc sa nedostatok potravín a iných vecí omnoho, ale omnoho viac prehľbil. Bolo pre mňa normálne navštevovať rodiny a počuť, ale aj vidieť, že im chýbalo jedlo, nejaké mäso, šampón, zubná pasta, toaletný papier, ale teraz chýba úplne všetko, počnúc od toho najzákladnejšieho, od ryže až po ... pravdu povediac ani neviem, ako to napísať.

V regióne, kde žijem, v obchode je len teplá voda, občas káva, cigarety, niečo na čistenie wc (toaletný papier naďalej chýba, zubná pasta, mydlo, šampón a mnohé iné „drobnosti“, ktoré u nás sú veci normálne, aspoň si to myslím) a veľmi občasne sa objaví nejaká sladkosť z

Činy, ktorá vôbec nie je sladká. A možno sa opýtate, ako potom sa Kubánci umývajú, a to všetko ohľadom osobnej hygieny, tak to by som radšej potom osobne vysvetlil, lebo je mnoho vecí, ktoré už len písať je ísť proti ľudskej dôstojnosti. A týmto vynálezom sa občas nevyhneme ani my.

Ale dôvod, aj pre ktorý vám píšem, je tiež podeliť sa s radosťou (napriek veľkým ťažkostiam) ohľadom našej stavby kostolíka. Tá kríza nás tiež zasiahla, aj čo sa týka stavby, lebo odkedy to všetko vypuklo, je zakázané predávať v obchodoch, kde sa občas objavil nejaký stavebný materiál. No napriek tomu, Boh ako vždy sa stará a nejaký materiál sa nám podarilo kúpiť ešte minulý rok, tak aj keď teraz sa nám už mína a niektoré veci ako obkladacie dlaždice a všetko, čo sa týka vodovodných potrubí, musíme čakať, až kým sa to znova objaví. Ale zatiaľ vďaka Bohu môžeme pomaly končiť podlahy a tiež vedľa stavby prerábame domček, ktorý slúžil na uloženie materiálu; priestory, kde by sme chceli pomáhať pripravovať a vydávať obedy dvakrát do týždňa ľuďom, ktorí nemajú ani to „najzákladnejšie“ (aj keď už ani neviem, čo je to najzákladnejšie). Tiež nám veľmi sťažujú nákup materiálu „súdruhovia“ z nášho okresu, keďže stavba kostola (na obrázkoch je možné vidieť, že píšem o kostole, ale je to malý komplex kostola spojený s priestormi pre kňaza a 2 izby pre návštevu a pastoračné centrum na prvom poschodí) napreduje a hlavne to, že je v centre mesta, hneď vedľa Námestia revolúcie. Napriek stále zväčšujúcemu sa prenasledovaniu (osoby, ktoré mi pomáhali, jeden už musel opustiť krajinu a iné stratili svoje zamestnanie) a nedostatku stavebného materiálu môžem cítiť ako veľké zázraky a že Boh je prítomný v tom všetkom a vie si použiť všetko pre naše dobro. Veľakrát už mi vypadla nie jedna slza, keď po dlhodobom a náročnom hľadaní rôznych ciest ako niečo môcť kúpiť a po slovách „tu vám to nepredajú“, zrazu sa objaví niekto, kto nám to pomôže získať. A asi tak je to skoro vždy. Nikdy sme nemohli stavať v zmysle kúpiť materiál a nemať starosti na nejaký čas; naopak, stále je to o tom, že potrebujeme materiál na zajtra a ešte večer to nie je isté, ale ráno Boh zasiahne a nejako sa to vyrieši a niekto pomôže. To sú zázraky, kde vždy si uvedomíme, že táto stavba kostola (na ktorú sa čakalo viac ako 26 rokov) je Božie dielo, lebo ináč dnes by tu nebolo nič z toho, čo len vďaka Nemu môžeme vychutnávať, t. j. slúžiť omše, mať rôzne stretnutia už pod strechou.

Tiež si tu všetci veľmi uvedomujeme, že bez vašej štedrej pomoci by nič z toho nebolo možné a viac ešte v týchto posledných časoch, kde ceny všetkého veľmi rýchlo stúpajú. Ďakujem vám všetkým aj v mene všetkých farníkov za každú vašu podporu a najmä za vaše modlitby, lebo tie sú zdrojom všetkých tých zázrakov, ktoré tiež pomáhajú posilniť vieru mnohých, ktorí trpia prenasledovanie v rozličných formách práve kvôli pomoci na tejto stavbe kostola. Ďakujeme zo srdca a každý štvrtok (teraz v karanténe je to troška iné) sa modlíme špeciálne na našich adoráciách za všetkých dobrodinco. Nech vás požehná náš veľký a milosrdný Boh a ak to On chce, tak čoskoro sa uvidíme na Slovensku.

S pozdravom a veľkou vďačnosťou v srdci

Lukáš

Publikované s láskavým dovolením redakcie časopisu [Hlasy z domova a misií](#) / číslo 9/2020.

The post [List z Kuby od verbistu Lukáša Mizeráka](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky [zasvatenyzivot.sk](#).)